

Arrest

nr. 89 997 van 18 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 12 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Russische staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, bent afkomstig uit Mutsalaul, district Khasav-Yurt, Dagestan. Sinds 1993 bent u traditioneel en sinds 1994 officieel gehuwd met Z. Z. (...) (O.V. X) met wie u drie kinderen heeft, Z. Im. (...), I.(...) en Z. K. (...). Zij verblijven eveneens in België.

Uw problemen zijn begonnen op 27 december 2010 toen in het nabijgelegen dorp Bayramaul een ex-medewerker van de OMON beschoten werd. Op 7 januari 2011 zette u uw oudste zoon, Z. Im. (...), af

bij de moskee van uw dorp Mutsalaul toen u in de namiddag telefoon van uw vrouw kreeg dat uw zoon samen met tien of vijftien jongeren meegenomen werd door de autoriteiten toen zij van de moskee naar buiten gingen. De volgende dag, op 8 januari 2011 werd uw zoon overgebracht naar een ziekenhuis omwille van de verwondingen die hij opgelopen had tijdens deze arrestatie. Hij bleef tot 18 januari 2011 in het ziekenhuis. U liet een gerechtelijke medisch onderzoek uitvoeren om de verwondingen van uw zoon te attesteren. Op 12 januari 2011 ging u naar de ROVD van Khasav-Yurt en diende klacht in tegen de politie omwille van de slagen en verwondingen die uw zoon ondergaan had tijdens zijn arrestatie. De politie registreerde uw klacht maar toen u geen antwoord kreeg op deze klacht bent u nogmaals teruggekeerd en kreeg u te horen dat u grote problemen zou krijgen als u verder zou graven. Vervolgens werd u eind maart 2011 en uw zoon op 15 november 2011 opgeroepen om te verschijnen bij de rechtbank, hetgeen jullie weigerden.

Op 21 november 2011, vroeg in de morgen, vielen gemaskerde agenten van de OMON uw huis binnen. Er werd een huiszoeking uitgevoerd en verschillende zaken werden meegenomen, zoals DVD's, gsm's en uw videocamera. In het kader van de moord op een hulp van de Iman, A. O. (...) en het voormalig hoofd van de dorpsadministratie, I. I. (...) op 12 november 2011, werd uw zoon Im. (...) voor een tweede maal meegenomen naar de ROVD van Khasav-Yurt. Uw zoon werd gedurende vijftien dagen ondervraagd en bedreigd. Op 28 november 2011 kwam een onbekende persoon bij u zitten en hij vertelde u dat u geld moest betalen voor de vrijlating van uw zoon. U verkocht uw houtbewerkende machines en betaalde vijftienduizend dollar op 5 december 2011 waarna uw zoon vrijgelaten werd. Op 10 februari 2012 deed u aangifte bij het openbaar ministerie in verband met de onwettige arrestatie van uw zoon. U kreeg bericht van het openbaar ministerie dat het onderzoek gaande was. U werd eveneens nog opgeroepen op 10 maart 2012 om te verschijnen voor de rechtbank, maar u ging niet. Na deze aangifte werd u op 17 maart 2012 gestopt door een auto met drie mannen en door hen bedreigd in verband met uw aangifte.

Op 23 maart 2012 ging u op bezoek bij uw familieleden in Pokovskoye toen u van uw buren vernam dat er op 25 maart 2012 een huiszoeking bij uw thuis had plaatsgevonden. Uw familie keerde niet meer terug naar Mutsalaul, u sporadisch en op 8 april 2012 vertrokken jullie per auto naar Brest om daar per vrachtwagen tot België te komen. Op 12 april 2012 kwam u en uw gezin in België aan en diezelfde dag dienden jullie een asielaanvraag in. Sinds uw verblijf in België kwam u te weten dat de autoriteiten eenmaal zijn langsgekomen bij uw ouders om te vragen waar u was.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: de geboorteaktes van u, uw vrouw en zoon Im. (...), het medisch verslag van de expertise gedaan op 10 januari 2011, drie convocaties, een bewijs van opsluiting van uw zoon dd. 5 december 2011 en het antwoord van het openbaar ministerie dd. 15 februari 2010 in verband met uw klacht.

B. Motivering

U vreest voor uw leven en dat van uw gezin bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst omwille van de problemen van uw zoon Im. (...) die verdacht wordt deel uit te maken van de rebellenbeweging. Het Commissariaat-generaal verklaart uw asielrelaas echter ongeloofwaardig omwille van de volgende redenen.

In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat u onaannemelijk vaag blijft over elementen die de kern van uw relaas raken, hetgeen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnt. Zo verklaart u dat op 7 januari 2011 uw zoon samen met tien of vijftien jongeren werd meegenomen toen ze de moskee in Mutsalaul verlieten. (CGVS p. 13) U weet echter niet wie die andere jongens zijn, aangezien u niet alle jongeren van het dorp kent. (CGVS p. 15) U kan eveneens niet zeggen wanneer deze jongeren vrijgelaten werden of wat er met hen gebeurde. (CGVS p. 17) U noemt enkel één persoon op die na de identiteitscontrole vrijgelaten werd, Z. M. (...). (CGVS p. 18) U weet niet wanneer u met die persoon gesproken hebt, en ook uw vrouw heeft geen kennis van deze ontmoeting. (CGVS p. 18 en CGVS vrouw p. 13) Betreffende de tweede arrestatie van uw zoon op 21 november 2011 stelt u dat dit naar aanleiding van de moord op de hulp van de iman en het voormalig hoofd van de dorpsadministratie was en dat er nog iemand anders van het dorp werd meegenomen, net zoals uw zoon. (CGVS p. 23) U weet niet over wie het gaat, noch kan u vertellen wat er met deze persoon gebeurde na zijn arrestatie. (CGVS p. 26) U heeft geen informatie of er nog andere arrestaties verricht werden in dit moordonderzoek en weet niet of er op dit moment verdachten zijn van die moorden of wat de huidige staat van het onderzoek is. (CGVS p. 27)

Deze vage verklaringen omtrent de basis voor uw asielproblemen, namelijk de arrestaties van uw zoon evenals de daaropvolgende asielincidenten, kan het Commissariaat-generaal onmogelijk aanvaarden. Zo verwacht het Commissariaat-generaal dat een asielzoeker ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas, waarvan hij geen persoonlijke kennis heeft. In casu heeft u dit niet gedaan. Zo is uw geringe kennis betreffende de eerste en tweede arrestatie van uw zoon onverschoonbaar voor het Commissariaat-generaal. Gezien de moeite die u achteraf nam om voor beide

incidenten rechtvaardiging te verkrijgen, is het bijgevolg opmerkelijk dat u bij beide arrestaties geen idee heeft wie er nog werd gearresteerd of wat de gevolgen voor deze personen waren. Ook de huidige stand of de evolutie van het onderzoek naar die moorden, waarvan uw zoon verdacht werd, is u onbekend. Uw gebrek aan kennis omtrent de omstandigheden rond beide arrestaties van uw zoon holt uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw problemen bijgevolg uit, temeer u duidelijk in de mogelijkheid geweest bent om over bovenvermelde feiten meer informatie te verkrijgen, des te meer gezien het belang van deze informatie bij uw klachten tegen de politie in uw land van herkomst.

Daarenboven wilt het Commissariaat-generaal opmerken dat uw vrouw bijzonder vaag bleef met betrekking tot uw asielproblemen. Uw vrouw stelt dat er meer dan tien personen meegenomen werden tezamen met jullie zoon in januari 2011 maar weet niet wie die andere personen zijn, ondanks het feit dat Mutsalaul niet groot is. (CGVS vrouw p. 8) Zij weet niet wanneer u klacht bent gaan indienen na die arrestatie, noch kan zij zeggen hoeveel keer u werd opgeroepen. (CGVS vrouw p. 9) Misschien tweemaal maar wanneer herinnert ze zich niet meer. (CGVS vrouw p. 9) Zij herinnert zich niet of u of uw zoon bedreigd werden tijdens de periode tussen de eerste arrestatie en de tweede arrestatie. (CGVS vrouw p. 10) Uw vrouw kan enkel zeggen dat u geld betaalde voor de vrijlating van uw zoon bij zijn tweede arrestatie maar op welke wijze of aan wie er betaald werd weet zij niet. (CGVS vrouw p. 11) Zij weet niet hoe u wist dat u moest betalen. (CGVS vrouw p. 12) Verder stelt uw vrouw dat u in maart 2012 bedreigd werd maar kan zij over deze bedreiging geen details geven. (CGVS vrouw p. 13) Uw vrouw kan niet vertellen wanneer, door wie of hoe u bedreigd werd aangezien u deze zaken niet tegen haar vertelt.

(CGVS vrouw p. 13) Zoals boven gesteld werd heeft zij eveneens geen kennis over de ontmoeting die u had met Z. M. (...) na de eerste arrestatie van uw zoon. (CGVS vrouw p. 13) Tot slot blijkt zij geen kennis te hebben over het feit dat de autoriteiten langskwamen bij uw ouders na jullie vertrek uit de Russische Federatie. (CGVS vrouw p. 13) Opnieuw wordt de geloofwaardigheid van jullie asielproblemen aangetast door het ernstige gebrek aan informatie van uw vrouw betreffende jullie asielproblemen. Het is immers onaannemelijk dat uw vrouw geen of amper kennis heeft over dergelijke elementaire zaken van uw asielrelaas, zoals de vrijkoop van haar zoon na zijn tweede arrestatie, de bedreiging die u onderging in maart 2012, uw ontmoeting met een persoon die bij hetzelfde incident net zoals uw zoon werd opgepakt door de autoriteiten of het feit dat de autoriteiten na uw vlucht langskwamen bij uw ouders. Ook haar vaagheid met betrekking tot deze asielincidenten doet afbreuk aan jullie geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielrelaas

Ten tweede wordt uw geloofwaardigheid aangetast door uw geringe kennis met betrekking tot de evolutie en de huidige stand van zaken van uw problemen. In alle redelijkheid kan het Commissariaat-generaal er immers van uitgaan dat een asielzoeker ernstige pogingen onderneemt om meer informatie te verkrijgen met betrekking tot zijn asielproblemen, hetgeen u nagelaten heeft. Zo weet u niet of er nog iets is voorgevallen in uw land van herkomst nadat u het land ontvluchtte aangezien u geen internet heeft. (CGVS p. 29) U stelt dat de autoriteiten eenmaal naar uw ouders kwamen maar wanneer weet u niet. (CGVS p. 29) U heeft niet gevraagd wie er langskwam omdat u nu in België bent. (CGVS p. 29) U weet niet of de autoriteiten bij uw thuis zijn langsgesproken en heeft er ook niet bij de burens achter gevraagd. (CGVS p. 29) Eveneens kan u niet zeggen of er oproepingsbrieven voor u zijn gekomen, u heeft uw burens niet gebeld. (CGVS p. 30) U verklaart uw geringe kennis doormiddel van uw gebrek aan internet en het feit dat u nu veilig in België bent. (CGVS p. 29 en 31) Ook uw vrouw heeft amper kennis over de actuele toestand van jullie problemen. Zij weet eveneens niet of er nog iets is gebeurd na jullie vertrek. (CGVS vrouw p. 13) Het Commissariaat-generaal aanvaardt uw vage verklaringen betreffende de evolutie van uw asielproblemen niet. Dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen bovendien op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging. Van iemand die zijn land moet ontvluchten omwille van bepaalde problemen, mag dan ook verwacht worden dat hij interesse toont in de evolutie van zijn problemen alsook probeert om zich te informeren betreffende de oorzaak van deze problemen. Uw klaarblijkelijke en onaantoonbare onwetendheid over zaken die de essentie van uw vervolgingsproblemen in de Russische Federatie betreffen ondermijnen uw geloofwaardigheid en bijgevolg de geloofwaardigheid van uw problemen verder.

Ten derde kan een ernstige tegenstrijdigheid worden vermeld tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw vrouw met betrekking tot uw verblijf na de huiszoeking van maart 2012. U verklaart u dat u, na de huiszoeking op 25 maart 2012, enkele keren terugkeerde naar Mutsalaul. (CGVS p. 28) U heeft er echter niet overnacht. (CGVS p. 28) Uw vrouw verklaart dat u er wel bleef overnachten, misschien twee keer bij uw ouders, die eveneens in Mutsalaul verblijven. (CGVS vrouw p. 12) Uw vrouw stelt bij confrontatie dat ze het zich niet meer herinnert. (CGVS vrouw p. 13). Deze uitleg kan niet aanvaard worden. Zo is het onaannemelijk dat u en uw vrouw verschillende versies geven over uw verblijfplaats na de huiszoeking van 25 maart 2012. Gezien het belang van deze gebeurtenis, en de onzekerheid die er tussen echtgenoten is wanneer één van hen tijdens een dergelijk risicovolle periode

niet thuis overnacht, mag verwacht worden dat uw vrouw wist of u al dan niet bij haar overnacht had of in Mutsalaul. Het feit dat zij stelt dat u tweemaal niet bij haar overnachtte maar bij uw ouders in Mutsalaul, en u stelt dat u in die periode nooit in Mutsalaul overnachtte kan bijgevolg niet aanvaard worden. Deze tegenstrijdige verklaringen ondermijnen bijgevolg verder uw geloofwaardigheid.

Het commissariaat-geneeraal heeft tevens onderzocht of de door u aangehaalde vervolgingsfeiten kunnen teruggevonden worden. De door u aangehaalde feiten eind 2011 en begin 2012 zijn immers het gevolg van een aanslag waarover, gelet op het profiel van de slachtoffers, uitvoerig bericht is en informatie beschikbaar is. De gevonden informatie, en waarvan een kopie aan uw dossier is gevoegd, kan uw aangehaalde vervolgingsfeiten echter niet bevestigen. Nergens is enige informatie gevonden over de aanhouding en verdenking van uw zoon, evenmin over de huiszoeking en officiële opsporing. Ook met betrekking tot de aangehaalde vervolgingsfeiten begin 2011 (aanhouding van 10-15 jongeren, waaronder uw zoon) is door het Commissariaat-generaal geen informatie gevonden. Een kopie van de informatie die beschikbaar is en waarbinnen is gezocht, is eveneens toegevoegd aan uw dossier. Het ontbreken van enig vervolgingsfeit in de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie, is dan ook een negatief element in de appreciatie van de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas.

Eveneens bleken er tegenstrijdigheden te zijn tussen uw verklaringen en de documenten die u neerlegt ter staving van uw asielrelaas. Betreffende het document van het openbaar ministerie stelt u dat u deze brief kreeg op 15 februari 2012 met de melding dat het onderzoek naar uw klacht, volgens u op 10 februari 2012 ingesteld, bezig was. (CGVS p. 8) Nu, dit document werd gedateerd op 15 februari 2010. Eveneens is vast te stellen dat het oorspronkelijke jaartal 2004 luidde terwijl er met pen 2010 werd overgeschreven. Bijgevolg strookt dit document niet met de verklaringen die u erover aflegt en wordt de authenticiteit van dit document in twijfel getrokken. Betreffende de drie convocaties die u neerlegt waren ook tegenstrijdigheden op te merken met uw verklaringen. Zo stelt u dat de convocaties voor u als getuige kwamen en de convocaties van uw zoon als slachtoffer. (CGVS p. 22) Echter, op de convocaties die u neerlegt staat dat u als slachtoffer werd opgeroepen en uw zoon tweemaal als getuige. Wederom stroken uw verklaringen niet met de documenten die u neerlegt. Bovendien ziet het Commissariaat-generaal niet in waarom u als slachtoffer zou opgeroepen worden door de rechtbank in het licht van uw verklaringen. Daarenboven bleek de datum van de oproeping van uw zoon niet overeen te stemmen met uw verhaal. Volgens één van zijn oproepingen werd hij op 15 november 2001 opgeroepen terwijl u stelt dat dit op 15 november 2011 zou gebeurd zijn. (CGVS p. 21) U verklaart bovendien dat u volgens de convocatie die werd neergelegd op het Commissariaat-generaal op 10 maart 2012 moest verschijnen terwijl de datum op de convocatie 7 maart 2011 luidt. (CGVS p. 20) U stelt dat u verder op het einde van maart 2011 werd opgeroepen, hetgeen niet gestaafd wordt door enige convocatie. (CGVS p. 20) Uw gebrekkige en tegenstrijdige verklaringen betreffende uw oproeping, de oproepingen van uw zoon en het antwoord van het openbaar ministerie ondermijnen uw verklaringen verder.

Ten vierde aanvaardt het Commissariaat-generaal uw verklaringen met betrekking tot uw reisroute niet. Zo kon u niet vertellen via welke landen u gereisd bent of via welk land u de Schengenzone bent binnengekomen. (CGVS p. 10 en 11) U kon geen documenten ter staving van uw reisweg voorleggen, noch werden er enige afspraken gemaakt met uw chauffeur voor in het geval van eventuele controles. (CGVS p. 11). Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precarie onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland is het niet aannemelijk dat u zo weinig kan vertellen over het traject en de organisatie van deze reis. Opnieuw hollen uw vage verklaringen uw algehele geloofwaardigheid uit.

Tot slot kunnen de documenten die u voorlegt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. Uw geboorteakte, de geboorteakte van uw vrouw en zoon Im. (...) bewijzen op voldoende wijze jullie identiteit hetgeen niet betwist wordt door het Commissariaat-generaal. De andere documenten, namelijk het medisch verslag, de drie convocaties, het bewijs van opsluiting van uw zoon en het antwoord van het openbaar ministerie zijn niet van die aard dat zij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas kunnen herstellen. Uw convocaties en het antwoord van het openbaar ministerie werden in bovenstaande beslissing reeds besproken en ondermijnden uw verklaringen verder. Het medisch verslag stelt dat het zich baseert op de woorden van getuigen die niet vernoemd worden waardoor de incidenten niet geverifieerd kunnen worden. Dit document stelt dus niet objectief uw problemen vast. Vervolgens blijkt ook dat de datum en de afdeling op dit verslag ontbreken. Eveneens ontbreken de namen van de aanwezigen tijdens dit onderzoek of de namen van de onderzoekers geheel op dit document. Tot slot toont u een bewijs van opsluiting van uw zoon. Echter, documenten hebben enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas herstellen waardoor dit document, gezien de

ongeloofwaardigheden die vastgesteld werden in deze beslissing, geen afbreuk doet aan bovenstaande appreciatie.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan er op basis van de voornoemde redenen geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten waarop u uw asiel baseert. Er dient dus besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoekende partij argumenteert in dit verband dat "de middelen tegen de overwegingen in hun geheel genomen", "art. 62 van voormelde Vreemdelingenwet", "de rechtspraak van de Raad van State (dd. 25 september 1986 nr. 26933)", "art. 8 en art. 14 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens" en "art. 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen" stellen dat de motivering in feite en in rechte afdoende moet zijn, en dat uit alle motieven zelf moet blijken dat de overheid heeft afgewogen of er een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen. In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van "de fundamentele rechten van de Mens, zoals die blijken uit het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens". In de uiteenzetting bij het eerste middel verwijst verzoekende partij terzijde naar artikel 3 EVRM.

De Raad oordeelt dat ingevolge hun onderlinge verwevenheid deze middelen gezamenlijk behandeld dienen te worden.

2.2.1. Waar verzoekende partij de nadruk legt op de belangenafweging wijst de Raad erop dat het proportionaliteitsbeginsel, dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt immers de verwerende partij in haar declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van verwerende partij.

2.2.2. In de mate dat verzoekende partij door de loutere vermelding van de artikelen 8 en 14 EVRM deze artikels geschonden acht, wijst de Raad erop dat vaste rechtspraak bij de Raad van State echter stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoekende partij zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing voormelde artikels zou hebben geschonden, is dit onderdeel van de aangevoerde middelen onontvankelijk.

2.2.3. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het eerste middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.6. Waar verzoekende partij opwerpt dat zij zeer traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt en zij hierdoor bepaalde feiten bewust heeft verdrongen waardoor het ophangen van een coherent relaas derhalve bijzonder moeilijk wordt, stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij geen medisch attest bijbrengt waaruit blijkt dat haar cognitief geheugen dermate is aangetast waardoor het haar onmogelijk is een coherent en consistent relaas naar voor te brengen.

2.2.7.1. Verzoekende partij wijt de door verwerende partij vastgestelde vaagheden aan het moeizaam verloop van het tolken bij het gehoor nu de tolk haar regelmatig onderbrak waardoor ook verschillende antwoorden niet volledig werden vertaald en zij niet de kans kreeg de gebeurtenissen volledig te vertellen. Verzoekende partij stelt dat bij de eerste arrestatie van haar zoon sommige van de andere gearresteerde jongeren dezelfde dag nog werden vrijgelaten en anderen een dag later. Na de moord op de hulp van de imam vond een raid plaats waarbij ook jongeren van naburige dorpen betrokken waren. Verzoekende partij meent dat het normaal is dat zijn niet alle namen kent van de overige betrokken jongeren daar zij immers twintig jaar ouder is. Zij of haar echtgenote konden aan de burens of vrienden niet vragen wie de andere jongeren waren die samen met hun zoon gearresteerd werden daar zij, bevreesd om hun eigen veiligheid, zich niet op straat durfde te begeven.

2.2.7.2. De Raad stelt vast dat nergens uit het verslag van het gehoor op het Commissariaat-generaal (administratief dossier, stuk 3a) blijkt dat verzoekende partij door de tolk ook maar één keer werd onderbroken, laat staan dat dit voortdurend het geval zou zijn geweest. Bovendien stelt verzoekende partij bij aanvang van het gehoor, nadat de tolk reeds enige tijd aan het woord is geweest, deze tolk goed te begrijpen. Ook op het einde van het gehoor bevestigt zij de tolk en alle vragen goed te hebben begrepen. Op de vragen aan verzoekende partij en haar advocaat of zij nog iets wensen toe te voegen wordt betreffende de wijze van tolken en de daaruit voortvloeiende onmogelijkheid om het relaas in zijn volledigheid te vertellen geen opmerking gemaakt (administratief dossier, stuk 3a, p. 3 en 31; stuk 3b, p. 14). Waar verzoekende partij stelt dat bij de eerste arrestatie van haar zoon alle andere jongeren nog dezelfde dag of 's anderendaags werden vrijgelaten, wijst de Raad erop dat dit een *post factum* verklaring betreft die bovendien flagrant in strijd is met wat verzoekende partij desbetreffend beweerde bij het gehoor op het Commissariaat-generaal. Immers op de vraag wanneer de andere personen werden vrijgelaten, antwoordt verzoekende partij dit niet te weten (administratief dossier, stuk 3a, p. 17). Ook de vermelding in het verzoekschrift dat na de moord op de hulp van de imam een raid plaatsvond waarbij jongeren van naburige dorpen betrokken waren, weerlegt niet de motivering dat verzoekende partij niet weet wat de naam was van de andere persoon van het dorp die eveneens naar aanleiding van de moorden werd opgepakt en of er personen als verdachten werden aangeduid. Dat verzoekende partij geen namen zou kennen van de andere jongeren die zouden zijn gearresteerd daar zij zelf een generatie ouder is, betreft een betoog die verzoekende partij zelf opheft door te wijzen op de mogelijkheid dit te vragen aan burens of vrienden. Dat zij en haar echtgenote dit naar aanleiding van beide arrestaties evenwel niet aandurfden, daar zij bevreesd om hun eigen veiligheid zich niet op straat durfde te begeven, kan door de Raad niet worden aangenomen vermits verzoekende partij reeds vijf dagen na de eerste arrestatie van haar zoon persoonlijk klacht ging neerleggen bij de ROVD van Khasav-Yurt en ook na de tweede arrestatie een klacht indiende bij het openbaar ministerie. Het argument dat verzoekende partij het huis niet uit durfde en zich derhalve niet kon informeren, wordt derhalve door het door haar voorgehouden asielaas flagrant tegengesproken. Hogervermeld verweer van verzoekende partij kan derhalve door de Raad niet worden aanvaard.

2.2.8.1. Met betrekking tot de vaagheden en onwetendheden vastgesteld in hoofde van haar echtgenote beroept verzoekende partij zich op haar cultuur waarin het niet de gewoonte is alles aan de echtgenote te vertellen.

2.2.8.2. In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat van echtgenoten die, steunend op hetzelfde asielaas, hun land van herkomst zijn ontvlucht uit vrees voor hun vrijheid of hun leven, kan worden verwacht dat zij de feiten die de aanleiding vormden voor hun vlucht op een eenduidige en geloofwaardige manier kunnen weergeven. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is immers dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij of zij normaliter bij machte moet zijn een volledig en waarheidsgetrouw verhaal te vertellen met betrekking tot de kern van het asielaas. *In casu* kon verwerende partij terecht overgaan tot de vergelijking van de verklaringen van zij die beweren hetzelfde lot te hebben gedeeld teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de asielzoeker zich bevindt en de waarachtigheid van het relaas na te gaan. Verder mag in redelijkheid worden verwacht dat echtelingen, die op basis van dezelfde problematiek een asielverzoek in België indienen, minstens in het kader van het welslagen van dit verzoek de feitelijkheden die de aanleiding vormden tot hun vlucht met elkaar hebben doorgenomen. Ten slotte oordeelt de Raad dat de opgeworpen culturele

exceptie geen weerklank kan vinden nu het laten prevaleren van gewoonte niet opweegt tegen de bekommernis van een moeder om de veiligheid van haar kind. Het argument van verzoekende partij kan dan ook door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.9.1. Aangaande de gebrekkige kennis over de evolutie en de huidige stand van haar problemen betoogt verzoekende partij dat zij haar familie niet in gevaar wil brengen door hen te laten informeren bij de politie of bij het openbaar ministerie en dat oproepingen niet worden verstuurd naar familie of bureu, doch enkel naar het adres van de persoon in kwestie, zodat zij zich betreffende nieuwe convocaties niet kan informeren.

2.2.9.2. Verwerende partij motiveert desbetreffend als volgt: *“Zo weet u niet of er nog iets is voorgevallen in uw land van herkomst nadat u het land ontvluchtte aangezien u geen internet heeft. (CGVS p. 29) U stelt dat de autoriteiten eenmaal naar uw ouders kwamen maar wanneer weet u niet. (CGVS p. 29) U heeft niet gevraagd wie er langskwam omdat u nu in België bent. (CGVS p. 29) U weet niet of de autoriteiten bij uw thuis zijn langsgesproken en heeft er ook niet bij de bureu achter gevraagd. (CGVS p. 29) Eveneens kan u niet zeggen of er oproepingsbrieven voor u zijn gekomen, u heeft uw bureu niet gebeld. (CGVS p. 30) U verklaart uw geringe kennis doormiddel van uw gebrek aan internet en het feit dat u nu veilig in België bent. (CGVS p. 29 en 31).”* Het argument dat verzoekende partij haar familie niet in gevaar wil brengen door hen te laten informeren bij de politie of bij het openbaar ministerie mist derhalve feitelijke grondslag daar de door verwerende partij vastgestelde onwetendheden feitelikheden betreffen die familie, vrienden of bureu zelf kunnen vaststellen zonder dat hiertoe enig contact met de autoriteiten noodzakelijk is. Ook het argument dat convocaties enkel op haar adres worden verstuurd, kan door de Raad niet worden aangenomen daar eenvoudige controle van deze briefwisseling door familie – verzoekende partij heeft nog steeds contact met haar ouders – of eventueel bureu uitsluitel kan geven over het feit of verzoekende partij nog steeds door de autoriteiten wordt opgeroepen. Daarenboven stelt de Raad vast dat de vrees bureu en familie in moeilijkheden te zullen brengen waardoor zij zich bij hen niet wenst te informeren een totaal andere verklaring betreft dan deze voorgehouden bij het gehoor op het Commissariaat-generaal waarbij het niet beschikken over internet en het zich veilig voelen in België niet noodzaakte en uitsloot zich terdege te informeren. Deze sterk uiteenlopende verschoningsgronden – *a contratio* zou men zich bij het bezit van internet wel informeren – doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas.

2.2.10.1. Betreffende de ernstige tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoekende partij en haar echtgenote met betrekking tot het verblijf van verzoekende partij na de huiszoeking van maart 2012 stelt verzoekende partij dat het hier een misverstand betreft daar zij enkel bedoelde dat zij *“niet in de gezinswoning bleef overnachten, doch wel op een andere plaats in Mutsalaul, zoals bij diens ouders”*. Verwerende partij heeft klaarblijkelijk haar antwoord verkeerd geïnterpreteerd, aldus verzoekende partij.

2.2.10.2. De Raad stelt evenwel vast dat duidelijk tot tweemaal toe de vraag werd gesteld of verzoekende partij *“in Mutsalaul”* is blijven overnachten, waarop verzoekende partij enkel ontkennend antwoordt en dit zonder de minste nuance aan te brengen, bijvoorbeeld dat zij niet in de gezinswoning is blijven overnachten, doch wel bij haar ouders, eveneens in Mutsalaul. Beide vragen handelen duidelijk over een overnachting in Mutsalaul en het antwoord is even duidelijk *“nee”* (administratief dossier, stuk 3a, p. 28). Deze korte communicatie desbetreffend is derhalve niet voor enige interpretatie vatbaar. De finale getuigenis van de echtgenote van verzoekende partij dat zij zich deze overnachtingen niet meer herinnert, draagt daarenboven bij tot de ongeloofwaardigheid van dit element van het voorgehouden relaas.

2.2.11.1. Betreffende het gebrek aan ruchtbaarheid in de pers aangaande de moorden acht verzoekende partij dit volkomen normaal daar zij in een klein dorpje woonde met veel criminaliteit en de pers zich enkel bekommert om mensen met geld of macht, doch niet om gewone burgers zoals zijzelf en haar gezin.

2.2.11.2. De Raad wijst erop dat het argument van verzoekende partij resulteert uit een deels verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Immers is niet de afkomst van de mogelijke verdachten het doorslaggevend element die de ruchtbaarheid in de pers bepaalt, doch wel het hoge profiel van de slachtoffers, zijnde de hulp van de imam en het gewezen hoofd van de administratie van het dorp. Het ontbreken van enig vervolgingsfeit in de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie is dan ook terecht mede een negatief element in de appreciatie van de geloofwaardigheid van het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas.

2.2.12.1. Aangaande de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de door verzoekende partij bijgebrachte documenten en de door haar voorgehouden verklaringen merkt verzoekende partij vooreerst op dat het in de Russische Federatie de gewoonte is om voorgedrukte standaardformulieren in te vullen teneinde papier te besparen. Dit heeft ertoe geleid dat op de brief van het openbaar ministerie het voorgedrukte jaartal, met name 2004, heeft geschrapt en veranderd in 2012.

Betreffende de convocaties betoogt verzoekende partij dat in de Russische Federatie de bedoelde woorden worden onderlijnd, in tegenstelling tot in België waar men de gewoonte heeft om de foutieve woorden te schrappen. *“Dat zulks dan ook, weliswaar slordig, is gebeurd op de betreffende convocaties, in die zin dat bij verzoeker telkens het woord getuige werd onderlijnd, terwijl er bij diens zoon telkens het woord slachtoffer werd onderlijnd”*, aldus verzoekende partij.

Ten slotte stelt verzoekende partij dat er een *“foutje is geslopen”* in de convocatie van haar zoon waar deze het jaartal 2001 vermeld nu het duidelijk is dat haar zoon geboren is in 1994 en derhalve op datum van de convocatie pas zeven jaar zou zijn geweest. Haar zoon werd wel degelijk op 15 november 2011 opgeroepen.

2.2.12.2. Waar verzoekende partij opwerpt dat het in de Russische Federatie de gewoonte is om voorgedrukte standaardformulieren in te vullen teneinde papier te besparen, stelt de Raad vast dat dit een blote bewering betreft die met geen objectieve informatie wordt onderbouwd. Bovendien handelt het hier duidelijk niet over “voorgedrukte formulieren die dienen ingevuld te worden” doch hooguit over gerecupereerde oude documenten die overschreven worden. Ook wat dit betreft toont verzoekende partij met geen objectieve informatie aan dat dit de gangbare gewoonte is. Betreffende de bemerking dat de oorspronkelijke datum *anno* 2004 op het document van het openbaar ministerie werd geschrapt en veranderd in 2012 wijst de Raad erop dat deze bemerking resulteert uit een duidelijk verkeerde lezing van de bestreden beslissing en van het document zelf. “2004” werd immers gewijzigd in “2010” wat nog steeds niet het correcte jaartal is, met name “2012”, waarin het voorgehouden gebeuren zich zou hebben voorgedaan. Het betoog van verzoekende partij geeft derhalve geen verklaring voor de vermelding “2010”.

Ook voor wat betreft de bewering van verzoekende partij dat het in de Russische Federatie de gewoonte is om op standaardformulieren de bedoelde woorden te onderlijnen, in tegenstelling tot in België waar men de gewoonte heeft om de foutieve woorden te schrappen, stelt de Raad vast dat dit een blote bewering betreft die met generlei objectieve informatie wordt onderbouwd. Betreffende de aangeduide hoedanigheid waarin verzoekende partij en haar zoon werden geconvoceerd stelt de Raad vast dat verzoekende partij in strijd met de inhoud van de convocaties in het verzoekschrift argumenteert dat, op slordige wijze, zij als getuige door onderlijning werd aangeduid en haar zoon op dezelfde wijze als slachtoffer. Uit de drie convocaties blijkt evenwel duidelijk dat ook hier de niet toepasbare aanduiding van de hoedanigheid zonder enige twijfel werd geschrapt. De aanduiding is derhalve volledig tegenovergesteld aan wat verzoekende partij in haar verzoekschrift voorhoudt, meer in het bijzonder wordt verzoekende partij als slachtoffer aangeduid en haar zoon als getuige. Verwerende partij besluit uit deze aanduidingen dan ook terecht dat deze niet in overeenstemming zijn met het voorgehouden relaas.

Aangaande de opmerking dat haar zoon op datum van zijn convocatie pas zeven zou zijn geweest wat duidelijk wijst op een vergissing oordeelt de Raad dat het wijzen op het ongerijmd zijn van het geboortjaar van haar zoon en het jaar waarop de convocatie is gedateerd geen bewijs levert van wat wel de correcte datum van de convocatie had dienen te zijn en geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoekende partij zich nogmaals bedient van documenten die chronologisch niet compatibel zijn met het door haar voorgehouden asielrelaas.

Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoekende partij navolgende motivering van verwerende partij: *“U verklaart bovendien dat u volgens de convocatie die werd neergelegd op het Commissariaat-generaal op 10 maart 2012 moest verschijnen terwijl de datum op de convocatie 7 maart 2011 luidt. (CGVS p. 20)”*, ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.13.1. Voor wat betreft het onaannemelijk zijn van de verklaringen betreffende de reisroute herhaalt verzoekende partij dat zij en haar gezin in de gesloten laadruimte van een vrachtwagen zaten waardoor zij niet kon vertellen door welke landen ze zijn gereisd. Verder stelt verzoekende partij dat er *“wel degelijk afspraken werden gemaakt met de chauffeur voor het geval er een controle zou gebeuren”*.

2.2.13.2. De Raad wijst erop dat van een persoon die uit ernstige vrees voor vervolging haar land van herkomst verlaat en op illegale wijze op weg is naar Europa, redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij alert is omdat zij op elk moment riskeert te worden tegengehouden door de strikte grenscontroles. Het is dan ook een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekende partij dat zij geen nadere verklaringen kon afleggen omtrent de gevolgde reisweg en het land langs waar de Schengenzone werd

betreden en er hoegenaamd geen afspraken werden gemaakt wat te doen bij een eventuele controle. In het licht van de zeer scherpe controles aan de buitengrenzen van de Schengenzone is het onwaarschijnlijk dat de mensensmokkelaar/chauffeur, mede ter beveiliging van zichzelf bij een effectieve controle, zijn klant niet in kennis zou hebben gesteld van deze informatie. Bovendien is het betoog van verzoekende partij dat er wel degelijk afspraken werden gemaakt met de chauffeur voor het geval er een controle zou gebeuren flagrant strijdig aan haar antwoord bij het gehoor op het Commissariaat-generaal op de vraag of dergelijke afspraken met de chauffeur werden gemaakt, met name "nee" (administratief dossier, stuk 3a, p. 11). Voormelde opvallende tegenstrijdigheid ondermijnt wederom op ingrijpende wijze de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas.

2.2.14. De door verwerende partij vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden, onwetendheden en vaagheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden relaas en het niet hiermee in overeenstemming zijn van de bijgebrachte documenten verhinderen aan dit relaas enig geloof te hechten en laten niet toe verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.15. Waar verzoekende partij aanvoert dat de bestreden beslissing niet motiveert waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas, waarop verzoekende partij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de "*Subject Related Briefing*" betreffende de "*Russische Federatie/Dagestan – Algemene en veiligheidssituatie*" van 27 februari 2012 (administratief dossier, stuk 14, deel 1) blijkt dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat deze informatie omtrent de veiligheidssituatie in Dagestan waarop verwerende partij zich steunt en waarvan kopie aan het administratief dossier werd gevoegd, gebaseerd is op verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen. Verzoekende partij laat deze specifieke motivering totaal ongemoeid zodat geen afbreuk wordt gedaan aan de vaststelling dat er in Dagestan geen sprake is van een open oorlog en de gevechtshandelingen een sterk gericht karakter vertonen. Derhalve wordt de motivering van verwerende partij dat er in de huidige situatie in Dagestan voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een 'reëel' risico ingevolge het binnenlands conflict door verzoekende partij niet weerlegd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.16. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn

beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 13 en 14) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 9 mei 2012 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.17. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT